

■ ■ ■ Alle er rettslig ansvarlige for sine ytringer overfor eventuelle tredjepersoner hvis rettigheter krenkes av en ytring, skriver **Jon Wessel-Aas**.

Varsom, men ikke fryktsom

**INNLEGG
Media**

En komité nedsatt av Norsk Presseforbunds (NP) styre, leverte nylig sin innstilling til styret om i hvilken utstrekning redaktører og journalisters ytringer i såkalte sosiale medier (som Facebook, Twitter med flere), kan eller bør kunne gjøres til gjenstand for klagebehandling i Pressens faglige utvalg (PFU). To av komiteens medlemmer, Lars Harald Alstadseter (leder) og Kjetil B. Alstadheim redegjorde for hovedsynspunktene i innstillingen i et innlegg i DN 7/9.

Etter min mening har komiteen levert en godt disponert innstilling, med en god, analytisk tilnærming. Man har skilt ut de åpenbare tilfellene i hver ende av skalaen. Ytringer som forekommer via vedkommende presseorgans egne, offisielle profiler, regnes som en naturlig del av dets redaksjonelle produkt. Ytringer som fremkommer på enkeltjournalisters helt egne, private profiler, uten tilknytning til arbeidsgiver, og hvor ytringene som sådan heller ikke krytter seg direkte til vedkommendes redaksjonelle rolle, ligger utenfor PFUs felt.

Komiteen har også gjort en god jobb med å peke på hvilke momenter som bør vektlegges i vurderingen av alle de tilfellene som ligger i hva den kaller «gråsonen». Det er, som komiteen påpeker, her mange journalister og redaktører befinnet seg. Det som generelt kjennetegner aktiviteten i denne «gråsonen», er grovt sagt; ■ at redaktøren/journalisten på den ene siden ikke i det ytre gir uttrykk for at ytringene skjer på vegne av det presseorganet som vedkommende arbeider for, ■ at ytringenes innhold likevel relaterer seg til nyhetsbildet og/eller samfunnsdebatten generelt, og ikke utelukkende til

DN 6. september

vedkommendes helt private liv, og ■ at så vel temaer/saker som er dekket av og/eller angår eget presseorgan, som temaer/saker som ikke er dekket av og/eller angår eget presseorgan, diskuteres.

Det er ikke vanskelig å være enig med komiteen i at det finnes utfordrende tilfeller i denne materien. Jeg kan for eksempel se at om en profilert redaktør kommenterer saker/temaer på en måte som knyttes direkte til egen redaksjonsdekning av det samme, kan man anse det som en forlen-

gelse av presseorganets publisistiske virksomhet – selv om vedkommende redaktør ikke i formen gir uttrykk for å uttale seg på vegne av presseorganet. Og jeg kan se at dette kan behandles annerledes enn om det samme gjøres av en underordnet journalist, uten redaktøransvar hos arbeids-giver.

Men når komiteen i denne diskusjonen også reiser spørsmålet om det bør være vedkommende journalist selv eller presseorganet som skal holdes ansvarlig overfor PFU, mener jeg at man langt på vei har definert grensen. I dag er det presseorganet som sådant som er klagesubjekt med hensyn til påståtte brudd på Vær varsom-plakaten, ikke den enkelte medarbeider. Hvis man står overfor tilfeller hvor det anses som helt unaturlig å holde presseorganet selv ansvarlig, ja, da bør det også ligge utenfor PFUs mandat å behandle saken.

Det er viktig i den sammenheng å minne om at det ikke betyr at ingen er ansvarlig overfor noen. Alle er rettslig ansvarlige for sine ytringer, overfor eventuelle tredjepersoner hvis rettigheter krenkes av en ytring. Videre kan

GODT FOR DEBATTEN. Det

er berikende at journalister og redaktører, som enkeltindivider, kan delta i direkte debatt med andre deler av samfunnet, skriver Jon Wessel-Aas.

Foto: Kyrre Lien, Scanpix

en journalists private oppreden i sosiale medier etter omstendighetene selv sagt få arbeidsrettslige konsekvenser, herunder med henvisning til presseetiske hensyn.

Jeg vil derfor advare mot at NFs styre lander på løsninger som blir for «katolske» her. PFUs mandat bør ikke utvides for «sikkerhets skyld».

For det første er det et poeng – som også komiteen fremhever – at også redaksjonelle medarbeidere har ytringsfrihet som enkeltindivider. For det andre er det etter min mening berikende for samfunnsdebatten at journalister/redaktører, som enkeltindivider, kan delta i direkte debatt/diskusjon med andre deler av samfunnet. I sosiale medier utveksles nemlig både informasjon og kompetanse mellom representanter for forskjellige fagfelt og erfaringsområder, på en helt annen og friere måte enn hva tilfellet er i avisspaltene og det redaksjonelle arbeidet ellers. Det er en demokratiserende prosess som ikke bør hindres av unødige frykt for å bli ansvarliggjort overfor profesjons-etikkorganet PFU.

Jon Wessel-Aas er advokat/partner i Bing Hodnøland.

Navn: Rune Valderhaug
Alder: 60
Stilling: Konserntillitsvalgt i Media Norge.

PÅ NATTBORDET

– Da får jeg si det sånn, at jeg har aldri hatt bøker på nattbordet mitt. Jeg driver med helt andre ting enn å lese når jeg er der. Liker rett og slett ikke å lese på sengen. På nattbordet er det en vekkerklokke og en modell av et Boieng 777.

– Krent. Litt lesing blir det vel tid til allikevel?

– Jeg er jo en avismann, så jeg leser seks-syv aviser hver eneste dag i tillegg til nettaviser. Det hender ofte at kvelden går med til å lese de avisene jeg ikke rakk i løpet av dagen. Lesing av bøker går ofte litt i rykk og napp.

– Hvis du skal gjennom sju aviser om dagen så er du mer enn unnskyldt for at boklesingen blir stykkevis.

– Til 60-årsdagen i sommer fikk jeg en veldig fin bok av noen danske venner. Den heter «København set fra oven» og er en virkelig praktfull billedbok som tar deg med gjennom byen.

Jeg har et veldig nært forhold til København og trodde jeg kjente hele byen, men denne boken ga meg mange nye og fine opplevelser. Jeg er vel i København rundt 10–12 ganger i året.

– Mang en norsk forfatter har jo reket rundt i Kongens by. Du er ikke innom Wessels kro og hever glasset for det Det norske selskab av og til?

– For meg er det «Hyttetadet» i Nyhavn som er favorittstedet.

Også liker jeg vel godt jazzbaren «Palæ». Det blir generelt mye jazzkonserter når jeg er innom. Det er så mange gode artister i Danmark som ikke er oppdaget i Norge ennå.

– Da må vi få høre hvem som er den best bevarte hemmeligheten?

– Den aller beste er Randi Laubek. Hun er en fantastisk sangerinne i grenselandet mellom jazz og blues som er helt ukjent i Norge. Nå kom jeg forresten på at jeg også nettopp leste den uautoriserte biografien om Lars Sponheim.

– Den er vel skrevet av to av dine kolleger?

– Ja, Olav Garvik og Olav Kobbeltveit fra Bergens Tidende. Sponheim var jo en fargeklatt i norsk politikk og han er det fortsatt som fylkesmann. Derfor er det også en veldig morsom bok å lese. Selv om krimtretheten har sunket inn over meg, så må jeg nok også lese den siste til Nesbø. Man vil jo helst forbli relevant i lunsjpausen.

■ E-post: etterbors@dn.no Kontaktpersoner: Sarah Sørheim sarah.sorheim@dn.no og Espen Hauglid espen.hauglid@dn.no
■ DN betinger seg retten til å lagre og utgi alt stoffi elektronisk form, også gjennom samarbeidspartnere, og til å forkorte innlegg.
■ Bidrag som ikke er bestilt, honoreres ikke. **Hovedinnlegg/kronikk:** Maks 4000 tegn (cirka 700 ord). **Underinnlegg/replikker:** Maks 1000 tegn (cirka 200 ord).

Dagens Næringsliv Sentralbord 22 00 10 00 Kundeservice 815 11 815 Annonse 22 00 10 75

Dagens Næringsliv
Christian Krohgs gate 16,
Postboks 1182 Sentrum,
0107 Oslo

REDAKSJONEN etter kl. 16.30

Desken: 22 00 13 30

Etter Burs: 22 00 10 05

Feature: 22 00 13 51
Finans/næringsliv: 22 00 13 64
Fotø: 22 00 13 07
Livsstil: 22 00 13 73
Nyhetssjef: 24 10 14 30
Politikk/økonomi: 22 00 13 93
Utenriks: 22 00 13 65

REDAKSJONERUTENFOR OSLO
Kristiansand: 38 07 13 00
Stavanger: 51 85 81 11/13
Trondheim: 91 60 02 17
Tromsø: 77 66 56 65
REDAKSJONERUTENLANDS
Bangkok: +66 7622 5970

London: +44 20 8241 9494
New York: +1 917 544 3865
TELEFAKS OSLO
Abonnement: 22 00 10 60
Administrasjon: 22 00 10 10
Annonse: 22 00 10 70
Lussalg: 22 00 10 30

Redaksjonen: 22 00 11 10
TELEFAKSUTENLANDS
Bangkok: +66 762 34580
TELEFAKSUTENFOR OSLO
Bergen: 55 31 65 92
Kristiansand: 38 07 08 30
Stavanger: 51 85 81 10

Trondheim: 73 80 89 02
Tromsø: 77 66 56 78
E-POST
annonse@dn.no
kundeservice@dn.no
redaksjonen@dn.no

www.dnavis.no